

Wzór w Istocie Pana Boga

Jeśli w swoim życiu chcemy dążyć do doskonałości, to Pan Bóg jako Istota doskonała niewątpliwie jest dla nas najlepszym przykładem do naśladowania. Moglibyśmy się zastanawiać, czy tak faktycznie jest, skoro Pan Bóg jest Istotą duchową, my zaś żyjemy w ciałach ludzkich. Nasza wiedza, sposób funkcjonowania i możliwości są zupełnie różne. Jednak w opisie stwarzania świata mamy zapis dotyczący pierwszych ludzi: *I stworzył Bóg człowieka na obraz swój. Na obraz Boga stworzył go. Jako mężczyznę i niewiastę stworzył ich* – 1 Mojż. 1:27. Widzimy więc, że doskonały człowiek był obrazem Pana Boga. Ten obraz rozumiemy jako odzwierciedlenie Bożego charakteru. Poprzez to widzimy, że już od początku istnienia ludzkości Pan Bóg miał być dla człowieka wzorem postępowania.

Po krótkim czasie ludzie zaczęli grzeszyć i obecnie do całej ludzkości możemy odnieść słowa wersetów z Rzym. 3:10 – *jak napisano: Nie ma ani jednego sprawiedliwego* oraz z Rzym. 3:23 – *gdyż wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej*. Jednak Pan Bóg poprzez Pismo Święte zachęca nas, abyśmy dążyli do doskonałości, do życia bez grzechu, do jakiego stworzył On pierwszych ludzi.

Dosłowne wezwanie do postępowania na wzór Pana Boga, przekazał nam Pan Jezus w Mat. 5:48 – *Bądźcie wy tedy doskonali, jak Ojciec wasz niebieski doskonały jest* oraz sam Pan Bóg w 3 Mojż. 19:1-2 – *I przemówił Pan do Mojżesza: Mów do całego zboru synów izraelskich i powiedz im: Świętymi bądźcie, bom Ja jest święty, Pan, Bóg wasz*. Wszyscy rodzimy się w grzechu i nasze postępowanie nie może być doskonałe, jednak naszą wolą powinno być to, aby z całych sił kształtować nasz charakter na podobieństwo Pana Boga.

Wiemy, że wszystkie Boże cechy są doskonałe i każdą z nich powinniśmy wprowadzać do swojego życia. Teraz przytoczymy dziewięć takich cech. Przy każdej z nich zastanówmy się, czy ta cecha może przynosić dobre owoce i czy powinniśmy się o nią starać.

1. Miłość

Apostoł Jan napisał, że Pan Bóg jest miłością: *Kto nie miłuje, nie zna Boga, gdyż Bóg jest miłością* – 1 Jana 4:8. Ten sam Apostoł, w swojej Ewangelii zapisał bardzo znane słowa: *Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny* – Jan 3:16. Pan Bóg oddając swojego jednorodzonego Syna na ofiarę, dzięki której wszyscy ludzie dostaną możliwość życia wiecznego, pokazał nam, czym jest prawdziwa miłość. Objawia się ona w dbaniu w pierwszej kolejności

ci o dobro innych i poświęcaniu własnego szczęścia dla innych. *Na tym polega miłość, że nie myślimy umiłować Boga, lecz że On nas umiłował i posłał Syna swego jako ubłaganie za grzechy nasze* – 1 Jana 4:10.

Warto zwrócić uwagę, że Pan Bóg okazuje swoją miłość nie tylko tym, którzy starają się już teraz postępować według Jego praw, ale okazał ją wszystkim ludziom, którzy kiedykolwiek żyli na Ziemi. Po pierwsze: każda chwila życia każdego człowieka jest łaską od Pana Boga i jest ono podtrzymywane Jego mocą (Ijoba. 12:10). Po drugie: dzięki Bożej łasce i ofierze Pana Jezusa wszyscy ludzie dostąpią wzbudzenia z grobu i otrzymają szansę naprawy i życia wiecznego. Obecnie cały świat pogrążony jest w grzechu, a ludzie w większości nie wierzą w Pana Boga lub nie znają Jego prawdziwego charakteru. Nawet większość z tych, którzy przyznają się do wiary w Pana Boga, przez to, że wyznają wyznaje błędne nauki, np. o piekle, które obrażają Boży charakter i przedstawiają Pana Boga jako Istotę niemiłosierną, zawistną i okrutną. Pomimo tego Pan Bóg i tym ludziom da możliwość naprawy i życia w przyszłości.

Nauka dla naszego życia, jaką pozostawił nam Pan Jezus, jest spójna z takim postępowaniem Pana Boga: *A temu, kto chce się z tobą procesować i zabrać ci szatę, zostaw i płaszcz. A kto by cię przymuszał, żebyś szedł z nim jedną milę, idź z nim i dwie. Temu, kto cię prosi, daj, a od tego, który chce od ciebie pożyczyć, nie odwracaj się. Słyszeliście, iż powiedziano: Będziesz miłował bliźniego swego, a będziesz miał w nienawiści nieprzyjaciela swego. A Ja wam powiadam: Miłujcie nieprzyjaciół waszych i módlcie się za tych, którzy was prześladują, abyście byli synami Ojca waszego, który jest w niebie, bo słońce jego wschodzi nad złymi i dobrymi i deszcz pada na sprawiedliwych i niesprawiedliwych* – Mat. 5:40-45. Apostoł Paweł zaś napisał: *Niechaj każdy baczy nie tylko na to, co jego, lecz i na to, co cudze* – Filip. 2:4.

Naśladowując Pana Boga w miłości powinniśmy więc dbać o dobro innych osób, okazując im pomoc i zrozumienie. Wiele na temat miłości do innych napisał apostoł Jan w całym swoim pierwszym Liście.

2. Przebaczenie

Inną Bożą cechą, którą powinniśmy naśladować, jest przebaczenie. Apostoł Paweł napisał do Efezjan: *Bądźcie jedni dla drugich uprzejmi, serdeczni, odpuszczając sobie wzajemnie, jak i wam Bóg odpuścił w Chrystusie* – Efezj. 4:32. Pan Bóg odpuszcza nam nasze upadki, jeśli tylko szczerze pragniemy i modlimy się o to. Przyj-

mując nas do swojej rodziny, Pan Bóg odpuszcza nam nasze wszystkie poprzednie grzechy, a następnie przebacza te, które ze względu na swoje słabości zdarza się nam popełniać. W Psalmie 51:19 mamy zapisane zapewnienie na temat Bożego sposobu postępowania: *Sercem skruszonym i zgnębnym nie wzgardzisz, Boże*. Jest to dla nas wspaniałe potwierdzenie tego, że jeśli z serca pragniemy Bożego przebaczenia naszych win, to Pan Bóg jest gotów to zrobić.

Kiedy Pan Jezus uczył swoich uczniów, w jaki sposób modlić się, powiedział słowa, które my dziś powtarzamy każdego dnia: *i odpuść nam nasze winy, jak i my odpuszczamy naszym winowajcom* – Mat. 6:12. Widzimy, że wolą Bożą jest, abyśmy również odpuszczali przewinienia innym przeciwko nam. Dalej Pan Jezus powiedział: *Bo jeśli odpuścicie ludziom ich przewinienia, odpuści i wam Ojciec wasz niebieski* – Mat. 6:14. Nasza zdolność do przebaczenia jest również warunkiem do tego, aby Pan Bóg mógł przebaczać nam.

W innym zapisie Ewangelii czytamy przypowieść, która bardzo dobrze obrazuje wielkość Bożego przebaczenia oraz daje nam lekcję właściwego postępowania. Jest to przypowieść o nielitościwym słudze zapisana w Mat. 18:23-35. Zachęcam Cię teraz do przeczytania tej przypowieści. Sługa winien był królowi 10.000 talentów. Król ulitował się jednak i odpuścił słudze ten dług. Po chwili jednak tenże sługa nie odpuścił swojemu współsłudze długu wynoszącego jedyne 100 groszy i wtrącił go do więzienia. Kiedy król dowiedział się o tej sytuacji rozgniewał się i na nowo nakazał swojemu słudze spłatę długu. Król, przedstawiający w przypowieści Pana Boga, przebacza nam bardzo wiele. Codziennie upadamy i popełniamy grzechy, które Pan Bóg przebacza nam, jeśli szczerze staramy się pełnić Jego wolę. My jednak często możemy mieć problemy z tym, aby przebaczyć naszym współsługom – czyli innym ludziom – drobne przewinienia. 10.000 talentów, które sługa winien był królowi, to około 60.000.000 groszy i taki dług został słudze przebaczony. On jednak nie potrafił przebaczyć długowi wynoszącego 100 groszy. Zauważmy, jak ogromna jest to różnica. Tak też jest z nami, którym niezliczona ilość grzechów zostaje przebaczona, kiedy przychodzimy do Pana Boga.

Sługa powinien naśladować króla i odpuścić dług. Podobnie i my powinniśmy naśladować Pana Boga i przebaczać przewinienia popełnione przeciwko nam. Zanim Pan Jezus powiedział powyższą przypowieść, przekazał apostołowi Piotrowi następującą lekcję: *Wtedy przystąpił Piotr do niego i rzekł mu: Panie, ile razy mam odpuścić bratu memu, jeżeli przeciwko mnie zgrzeszy? Czy aż do siedmiu razy? Mówi mu Jezus: Nie powiadam ci: do siedmiu razy, lecz do siedemdziesięciu siedmiu razy* – Mat. 18:21-22.

3. Miłosierdzie

Szczególnym wyrazem miłości Pana Boga jest Jego miłosierdzie. Jest to ulitowanie się, pomoc, ratunek dla tych, którzy nie mogą sobie sami poradzić w jakiejś sytuacji. Największym przejawem miłosierdzia Bożego jest chęć odkupienia ludzi ze stanu grzechu i śmierci. Pan Bóg lituje się nad całym rodzajem ludzkim, chcąc, aby ten wyszedł ze swojego grzesznego stanu, a to wszystko mimo ludzkiej niewdzięczności. *Bóg zaś daje dowód swojej miłości ku nam przez to, że kiedy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus za nas umarł* – Rzym. 5:8.

Kiedy Jonasz zapowiedział zniszczenie miasta Niniwy, a jej mieszkańcy nawrócili się ze swoich grzechów, Pan Bóg ulitował się i postanowił, że nie zniszczy tego miasta. *A gdy Bóg widział ich postępowanie, że zawrócili ze swojej złej drogi, wtedy użalił się Bóg nieszczęścia, które postanowił zesłać na nich, i nie uczynił tego* – Jonasz 3:10. Podobnie postępował Pan Bóg z narodem izraelskim, który znajdując się w kłopotach wynikających z ich grzechów i służby innym bogom, prosił o pomoc. Wtedy to Pan Bóg litował się nad nimi i wyzwalał ich spod władzy innych narodów. Sytuacja ta powtarzała się wiele razy, jednak Pan Bóg wciąż okazywał miłosierdzie dla swojego narodu wybranego. Innym przykładem Bożego miłosierdzia mogą być cuda czynione przez Pana Jezusa. Wiemy, że Pan Jezus będąc na ziemi doskonale wypełnił Bożą wolę i swoim postępowaniem odzwierciedlał On Boży charakter. W Ewangeliach czytamy wiele świadectw o tym, jak Pan Jezus litował się nad ludźmi, karmiąc ich i uzdrawiając ich choroby. Pan Jezus czynił to mocą Bożą oraz zgodnie z Bożym usposobieniem i wolą.

Jakub w swoim liście napisał: *miłosierdzie góruje nad sądem* – Jak. 2:13. Tak też powinno być w naszym życiu. Pan Bóg okazał nam miłosierdzie dając swojego jednorodzonego Syna i codziennie zapewniając nam ratunek i pomoc w trudnych sytuacjach oraz obdarzając nas wieloma łaskami. W Starym Testamencie czytamy świadectwo woli Pana Boga odnośnie postępowania ludzi: *Bo miłosierdzia chcę, a nie ofiary, a znajomości Bożej więcej, niż całopalenia* – Oz. 6:6.

Pan Jezus nauczał nas, jak w praktyce powinno wyglądać nasze miłosierdzie. W przypowieści o owcach i kozłach wskazał, jaki sposób postępowania i jaki stan serca podoba się Panu Bogu: *Albowiem łaknąłem, a daliście mi jeść, pragnąłem, a daliście mi pić, byłem przychodniem, a przyjęliście mnie, byłem nagi, a przyodzialiście mnie, byłem chory, a odwiedzaliście mnie, byłem w więzieniu, a przychodziliście do mnie. (...) A król, odpowiadając, powie im: Zaprawdę powiadam wam, cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście* – Mat. 25:35-36, 40. Zgodnie z tymi słowami, nasze usposobienie do innych powinno

być litościwe i pomocne.

4. Porządek

Pan Bóg jest Bogiem porządku. Ucząc nas organizacji w zgromadzeniu, apostoł Paweł napisał o Panu Bogu: *albowiem Bóg nie jest Bogiem nieporządku, ale pokoju* – 1 Kor. 14:33. Wiemy, że wszelkie postępowanie Pana Boga jest zgodne z Jego zasadami i Planem, jaki przygotował dla świata. Nic, co czyni Pan Bóg, nie jest przypadkowe i chaotyczne, ale rozsądne, przemyślane i uporządkowane. Taki jest sposób działania Pana Boga.

Kiedy czytamy Listy Apostolskie i nauki dla nas odnośnie naszego życia w rodzinie, w małżeństwie, wykonywania pracy zawodowej, czy funkcjonowania w Zborze, to zauważamy, że i od nas Pan Bóg wymaga postępowania według pewnego, konkretnego porządku. Porządek oznacza trzymanie się zasad i rozsądne podejmowanie decyzji. Przeciwnością tego byłoby życie beztroskie, które z łatwością może prowadzić do łamania Bożych praw. Uporządkowane życie powinno charakteryzować chrześcijanina i pomagać mu w przestrzeganiu Bożej woli.

5. Prawdomówność

Pan Bóg zawsze dotrzymuje danego słowa. Przytoczmy kilka wersetów na świadectwo, że Pan Bóg jest prawdomówny. W Rzym. 11:29 czytamy: *Nieodwołalne są bowiem dary i powołanie Boże*, zaś kilka rozdziałów wcześniej mówi: *Czyż niewierność ich zniweczy wierność Bożą? Z pewnością nie! Wszak Bóg jest wierny, a każdy człowiek jest kłamcą, jak napisano: Abyś się okazał sprawiedliwym w słowach swoich i zwyciężył, gdy będziesz sądzony* – Rzym. 3:3-4.

Jan Chrzciciel świadcząc o Panu Jezusie również dał nam dowód Bożej prawdomówności: *Kto przyjął jego świadectwo, ten potwierdził, że Bóg mówi prawdę* – Jan 3:33. Kiedy Pan Bóg dał obietnicę Abrahamowi, poręczył ją przysięgą na samego siebie. Tak wydarzenie to skomentował autor Listu do Hebrajczyków: *również Bóg, chcąc wyraźniej dowieść dziedzicom obietnicy niewzruszoności swego postanowienia, poręczył je przysięgą, abyśmy przez dwa niewzruszone wydarzenia, co do których niemożliwą jest rzeczą, by Bóg zawiódł, my, którzy ocaleliśmy, mieli mocną zachętę do pochwylenia leżącej przed nami nadziei* – Hebr. 6:17-18.

I wreszcie słowa z Objawienia św. Jana mówiące o przyszłym Królestwie zaprowadzonym przez Pana Boga: *I otrze wszelką łzę z oczu ich, i śmierci już nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani mozołu już nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły. I rzekł Ten, który siedział na tronie: Oto wszystko nowym czynię. I mówi: Napisz to, gdyż słowa te są pewne i prawdziwe* – Obj. 21:4-5.

Niewątpliwie i takiego postępowania Pan Bóg oczekuje od nas. Pismo Święte bardzo wyraźnie uczy nas, że powinniśmy być prawdomówni. *Ohydą dla Pana są wargi kłamliwe, lecz ci, którzy mówią prawdę, podobają mu się* – Przyp. 12:22.

Kwestia ta staje się jeszcze bardziej jasna, kiedy zdamy sobie sprawę, skąd pochodzi wszelkie kłamstwo. Pan Jezus powiedział, że ojcem kłamstwa jest Szatan: *Gdy mówi kłamstwo, mówi od siebie, bo jest kłamcą i ojcem kłamstwa* – Jan 8:44.

Mamy więc dwa przeciwne sobie wzory, z których możemy czerpać przeciwne sobie sposoby postępowania. Pan Bóg mówi prawdę i zawsze dotrzymuje słowa, zaś Szatan nazwany jest ojcem kłamstwa. Pismo Święte oczywiście nie pozostawia nam wątpliwości, z którego wzoru powinniśmy korzystać: *Przeto, odrzuciwszy kłamstwo, mówcie prawdę, każdy z bliźnim swoim* – Efezj. 4:25.

6. Sprawiedliwość

Pan Bóg postępuje według Prawa i nigdy go nie lekceważy. *Sprawiedliwość i prawo są podstawą tronu twego* – Psalm 89:15. Doskonały tego przykład możemy zauważyć w Bożym Planie i ofierze Pana Jezusa. Wszystkie rzeczy musiały być wykonane według sprawiedliwości – doskonały człowiek umarł za doskonałego człowieka. Mimo tego, że Pan Bóg jest wszechmocny i mógłby ustrzec człowieka przed śmiercią w dowolny sposób, pomijając przy tym sprawiedliwość, to uznał, że taki sposób, jaki wybrał, przyniesie ludzkości największe i najtrwalsze błogosławieństwa. Pan Bóg zawarł z ludźmi wiele przymierzy (z Noem, z Izraelem, z wierzącymi Wieku Ewangelii) i każdego z nich wiernie dochowuje. Ludzie nigdy nie muszą obawiać się, że Pan Bóg postąpi wbrew umowie lub wyrządzi nam niesprawiedliwość

Oczekując nastania zupełnej sprawiedliwości, oczekujemy przyszłego Królestwa, ponieważ wiemy, że kiedy Pan Bóg ustanowi swoje rządy nad światem, ta oczekiwana przez wszystkich ludzi sprawiedliwość nadejdzie. Obecnie każdy człowiek jej pragnie, ale dopóki istnieje obecny porządek rzeczy, nie doświadczymy jej w pełni.

To, co możemy zrobić, to już teraz szukać drogi do tego Królestwa i wypełniać Bożą sprawiedliwość w naszym życiu na wzór Pana Boga, aby móc się tam znaleźć: *Ale szukajcie najpierw Królestwa Bożego i sprawiedliwości jego, a wszystko inne będzie wam dodane* – Mat. 6:33.

Zakon Pana jest doskonały, pokrzepia duszę, świadectwo Pana jest wierne, uczy prostaczka mądrości. Rozkazy Pana są słuszne, rozweselają serce, przykazanie Pana jest jasne, oświeca oczy. Bojaźń Pana jest czysta, ostoja się na zawsze, wyroki Pana są prawdziwe, a zarazem sprawiedliwe. Są bardziej pożądane niż

złoto, nawet najszersze, i słodsze niż miód, nawet najwyborniejszy. Również twój sługa oświecił się nimi, wielka jest nagroda dla tych, którzy ich strzegą – Psalm 19:8-12. Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyceni – Mat. 5:6.

7. Zaufanie

Kiedy znajdujemy się w trudnej sytuacji – w chorobie, smutku czy niepewności – to jedyną, najpewniejszą Istotą, do której możemy zwrócić się o pomoc, jest Pan Bóg. Każdy z nas jest w stanie opowiedzieć wiele sytuacji ze swojego życia, kiedy czuł Bożą opiekę i interwencję. Niekiedy nie zauważamy Bożego kierownictwa od razu. Czasem dostrzegamy je dopiero po wielu latach, kiedy się nad czymś głębiej zastanowimy, a czasem niestety nigdy nie zdajemy sobie sprawy z Bożego działania. Bywa, że pomoc otrzymujemy od Pana Boga od razu, a zdarza się i tak, że na odpowiedź musimy chwilę poczekać. Zawsze jednak mamy pewność, że Bóg *współdziała we wszystkim ku dobremu z tymi, którzy Boga miłują, to jest z tymi, którzy według postanowienia Jego są powołani* – Rzym. 8:28. Pan Jezus dał nam bardzo pocieszające zapewnienie: *Czyż nie sprzedają za grosz dwu wróblu? A jednak ani jeden z nich nie spadnie na ziemię bez woli Ojca waszego. Nawet wasze włosy na głowie wszystkie są policzone. Nie bójcie się; jesteście więcej warte niż wiele wróbli* – Mat. 10:29-31.

Zaufanie, jakie czujemy do naszego Ojca w niebie, wlewa w nasze serca pokój i pewność przyszłości. Jest to dla nas bardzo przyjemny stan. Myślę, że my również powinniśmy zawsze „współdziałać we wszystkim ku dobremu” tak jak Pan Bóg, a ludzie nas otaczający powinni być dla nas warte więcej niż wróbel, którego też przecież nie chcielibyśmy skrzywdzić. Będąc kimś, komu można zaufać i powierzyć swój problem, będziemy wypełniać Bożą wolę czynienia dobra dla wszystkich i miłowania bliźnich tak, jak siebie samych.

8. Pan Bóg jest błogosławieństwem

Kiedy Pan Bóg pojawia się w życiu człowieka, przynosi mu niezliczone łaski i błogosławieństwa. Życie blisko Pana Boga pełne jest pokoju, szczęścia, nadziei i miłości. Kiedy Pan Bóg opiekuje się nami, wiemy, że cokolwiek by się nie działo, to wszystko prowadzi nas do zwycięstwa i życia wiecznego. *Łaska i pokój niech się wam rozmnożą przez poznanie Boga i Pana naszego, Jezusa Chrystusa. Boska Jego moc obdarowała nas wszystkim, co jest potrzebne do życia i pobożności, przez poznanie tego, który nas powołał przez własną chwałę i cnotę* – 2 Piotra 1:2-3. Pierwszym darem od Pana Boga jest możliwość życia i to wszystko, co On nam zapewnia, abyśmy mogli żyć dzisiaj. Kolejnym darem jest możliwość życia wiecznego i pokój, jaki mamy zapewniony.

My również powinniśmy być błogosławieństwem dla

tych, wśród których żyjemy. *Nie oddawajcie złem za zło ani obelgą za obelgę, lecz przeciwnie, błogosławcie, gdyż na to powołani zostaliście, abyście odziedziczyli błogosławieństwo* – 1 Piotra 3:9. Powinniśmy zapewniać pomoc, współczucie i zrozumienie. A przede wszystkim, jako wierzący powinniśmy obdarzać innych błogosławieństwem poznania Pana Boga i tego, co przygotował dla ludzkości.

Pan Jezus powiedział do uczniów: *A idąc, głoscie wieść: Przybliżyło się Królestwo Niebios. Chorych uzdrawiajcie, umarłych wskrzeszajcie, trędowatych oczyszczajcie, demony wyganiajcie; darmo wzięliście, darmo dawajcie* – Mat. 10:7-8. My oczywiście nie jesteśmy w stanie dokonywać cudów tak, jak robili to uczniowie, jednak mamy głosić błogosławieństwa przyszłego Królestwa i ofertę życia wiecznego wszystkim ludziom.

9. Pokój

Gdy on sprawi pokój, któż go wzruszy? – Ijoba 34:29. Pan Bóg niebawem zaprowadzi pokój dla całej ludzkości. Obecnie, wszędzie tam, gdzie lud Boży stara się zachowywać Jego prawa, Pan Bóg sprawia pokój: *Nie troszczcie się o nic, ale we wszystkim w modlitwie i błaganiach z dziękczynieniem powierzcie prośby wasze Bogu. A pokój Boży, który przewyższa wszelki rozum, strzec będzie serc waszych i myśli waszych w Chrystusie Jezusie* – Filip. 4:6-7.

Również nasze postępowanie powinno przynosić pokój wszędzie, gdzie się znajdziemy; powinno ono być wolne od kłótni, sporów, nienawiści i zazdrości. Pokój jest jednym z owoców ducha świętego, a więc owocem Bożego wpływu i rozwijania charakteru na podobieństwo naszego Ojca. *Czy jest między wami ktoś mądry i rozumny? Niech to pokaże przez dobre postępowanie uczynkami swymi, nacechowanymi łagodnością i mądrością. Jeśli jednak gorzką zazdrość i kłótniwość macie w sercach swoich, to przynajmniej nie przechwalajcie się i nie kłamię wbrew prawdzie. Nie jest to mądrość, która z góry zstępuje, lecz przyziemna, zmysłowa, demoniczna. Bo gdzie jest zazdrość i kłótniwość, tam niepokój i wszelki zły czyn. Ale mądrość, która jest z góry, jest przede wszystkim czysta, następnie miłująca pokój, łagodna, ustepliwa, pełna miłosierdzia i dobrych owoców, nie stronnicza, nie obłudna. A owoc sprawiedliwości bywa zasiewany w pokoju przez tych, którzy pokój czynią* – Jak. 3:13-18. *Błogosławieni pokój czyniący, albowiem oni synami Bożymi będą nazwani* – Mat. 5:9.

Starajmy się dążyć do doskonałego wzoru charakteru, jakim jest charakter Pana Boga. Aby móc poznać, zrozumieć i skutecznie naśladować Boży charakter, potrzebna nam jest wiara, studiowanie Pisma Świętego, wpływ Bożego ducha oraz wiele systematycznej pracy i wysiłku każdego dnia.

Stachyra Jakub